

LLIBRES

Cartes a un jove poeta

Lluís Bonada

Les cartes de Marià Manent (Barcelona, 1898-1988) a l'eivissenc Jean Serra (El Biar, Alger, 1952) són cartes a un jove poeta. Els consells de l'excels prosista i poeta, i gran traductor de poemes, haurien de ser escoltats per molts joves poemes, i no tan joves. Haurien de ser escoltats perquè no ho són. El generós i caritatiu Manent, que es pren la molèstia de buscar, en els poemes de Jean Serra, un parell de versos interessants i reeixits per molt barroer que en fos el conjunt —reconeix l'autor mateix—,

cerca aquells que "en llur simplicitat", li diu, presenten "la secreta bellesa que hi ha en les coses quotidianes". Per a Manent, la missió del poeta la perfila Maragall en aquests versos: "Jo que voldria/ aturar tants moments de cada

EL TEMPS

Jean Serra

día/ per fe'ls eterns a dintre del meu cor." És a dir, hi afegeix la missió de testimoni, d'un testimoni més atent i sensible que els altres homes.

El segon gran consell de Manent al jove poeta és que superi la fase de patiment obsessiu, que Serra també exposa en el seu dietari. Els temps són aspres, però ens cal pensar que vindran temps millors, li diu. En una ocasió reforça aquest consell amb una anècdota carneriana que li va explicar Carner mateix. Un amic li preguntà si quan un està trist, angoixat i tot ho veu negre, cal comunicar-ho a la muller, i Carner li va respondre: "Aquestes coses, ni a un mateix ha de comunicar-les." Per tant, afegeix Manent, procureu de no encaparrar-vos amb les vostres angúnies i tensions i mireu el món, que és tan bell.

Potser no tothom està d'acord que el món sigui tan bell com Manent pretenia, perquè al món hi ha de tot, però és indubtable que el poeta, l'escriptor, ha de mirar el món que l'envolta, no ha d'atabalar el lector amb les seves angoixes personals, que normalment corresponen a una fase biogràfica personal —i ja no diguem intel·lectual, literària— provisional, immadura.